

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eusebio Episcopo. 425.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Eidem. 421.

Non condemnationis sunt quæ scriptimus: verùm prædictionis earum rerum, quæ omnino futuræ sunt. Nam & Christus prædixit: ne ea experiamur. Quare si comminationes nos terrent, quæ nobis præcepta sunt, faciamus.

Heroni Scholastico. 422.

Maius & minus in iis, quæ eandem substantiam habent, quæritur ac perperditur. Verbi gratia: homo homine maior est, & bos boue, & equus equo. Ac denique cōparationis regula iis rebus conuenit, quæ eiusdem generis sunt. Quocirca si is, qui ea, quæ ad Deum pertinent, minùs audacter inquirat ac perscrutatur, maioremque Filio Patrem esse contendit, comparationem tanquam eandem substantiam habetium admittit, de maiori breuiter ipsi respondebimus. Nam quæ substantiæ ratione discrepant, inter se comparari nequeunt. Neque enim homo boue maior dicitur, nec equus camelo, nec asinus pisce.

Maroni. 423.

Vide ne per ingluuiem in libidinem incidas, atque à duobus ad frænum contumacibus equuleis abreptus inueniaris, qui te in exitij voraginem præcipitem agant.

Thomæ. 424.

Prudentem atque cordatum Monachū, probum libripendem esse oportet, neutram lancij partem propendere permittentem, hoc est nec in ediam in languorem ac vitium imbecillitatem, nec profusum vitium in petulantiam & libidinem.

Eusebio Episcopo. 425.

Herculeum iugum, vt ad me allatum est, truculento apro copulasti: atque audaci ac truculento leoni pauperum curam

Τῷ αὐτῷ. κ.α.

Οὐκ ἐπι κατακρίσεως τὰ γραφέντα, ἀλλὰ παρηγήσεως τῆς πάντως ἐσομένης. καὶ Χεῖρες γὰρ παρηγήσει, ἵνα πείραι μὴ λάβωμεν, εἰ φοβείτοί τινες ἡμᾶς τὰ ἠπειλημένα, γένηται τὰ ἐπιτεταλμένα. πίπτοι. γαίδια.

Heroni σχολαστικῷ. κ.β.

Τὸ μείζον καὶ τὸ ἐλαττον ὑπὲρ τῆς ὁμοιοσύνης ζητᾶται καὶ κενεταί, ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπου μείζων, καὶ βῦς βουῆς, καὶ ἵππος ἵππου. καὶ ἀπαξ ὁ κενῶν τῆς συγκρίσεως τοῖς ὁμογενέσιν ἀρμόζει. εἰ ποῖναι ὁ τὰ τῆ θεοῦ πολλοῦ ἔργου παρηγήσει, καὶ μείζονα λέγων τῆ ὑοῦ τοῦ πατέρα, τίς σύγκρισιν ὡς ὁμοιοσύνης παρηγήσει περὶ τοῦ μείζονος αὐτῷ συντόμως ἀποκρινομένη. ἐπεὶ ἔστι γὰρ ἀλλήλοις συγκρίνεσθαι οὐ δύναται. ἔτε λέγεται μείζων ἄνθρωπος βουῆς, ἢ μείζων ἵππος καὶ μίλη, ἢ μείζων ὄνος ἰχθύος.

Μάρωνι. κ.γ.

Βλέπε μὴ τῆ ἀδνηφαγία εἰς οἰσφραλασίαν ἐκπέσης, καὶ δύο πάλους εὐρεθῆς δυσνήσιος σωμαρπαζόμενος, εἰς βάραθρον ἀπωλείας κατακρημνίζοι.

Θωμᾷ. κ.δ.

Τὸν ἔμφρονα μοναχόν, δοκιμὸν εἶναι καὶ ζυροσύτην, μηδενὶ μέρει τῆς πλάτης καὶ καταρρέσειεν ὡς χαροῦντα, μήτε τῆ ἀσιτία εἰς ἀπορίαν, μήτε πολυστία εἰς ἀσάτιαν.

Εὐσεβίῳ ὀπισκόπῳ. κ.ε.

Ἡράκλειον ζεύγος, ὡς ἔμαθον, σιωπῆας ἀρχισυνῆ, καὶ λέοντι γρασσεῖ τίς πτωχῶν ἐπέδεξας οἰκονομίαν. καὶ εἰ μὲν

εί μὴ χρέμασι πωρῆδακας τῇ θανα-
ματῇ ξυλωρεῖδι τὰ παράγματα, τὸ το
χῆ Ιουδαίας ἐποίησε, τὸν κύριον περὶ
κῶς τῆς παραγμάτων. εἰ δὲ χῆ λήμμα-
τος κεθαρόν τὸ ἀμάρτημα, ἀχρησθῆ-
τωσαν οἱ ανομοῦντες Διακονῆς.

Ἰσιδώρῳ Διακόνῳ. υκγ.

Τὸ σπέρμα τῆς γυναίκος, δ' ἐχρησ-
ται τῷ ὄφει πωρῆδακας θεός, ὁ κύριος
ἡμῶν Ἰησοῦς. αὐτὸς γὰρ σπέρμα
γυναϊκὸς μόνος γένηται ἐξ αὐτῆς. μηδὲ
σποράς ἀνδρὸς μεσιτευσίσης, χῆ τῆς
ἀγνείας μὴ μειωθείσης.

Νείλῳ Μοναχῷ. υκδ.

Τὰ τῆς μιλωτῆς πειζώματα
μόνοις τοῖς πλὴν σάρα νεκρώσαν ἁ-
μαρτίας. δρεῖως πείρεται, σημεῖα ὄντα νεκρώ-
σιως. εἰ δὲ πῆ τοῖς μὲν πάθει ζῆ, τὸ
δὲ ταῦτα νεκρώσαντος τὰ ὄπλα φο-
ρεῖ, ἔοικε τοῖς ἐν σκηνῇ ἀλλότρια
παίζουσι χήματα, οἷς ἐπετὴλῶ-
σαν οἱ θεαταί, ὡς ἀρνεύμενοι τῆς χη-
μάτων τὰ παράγματα.

Κύρῳ. υκε.

Ἡ θεία δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ πε-
λειούται, ὡς τὸ σκεῦος ἐφῆ τῆς ἐκλο-
γῆς, ἐπειδὴ ἀχράμματοι κερατῆσι ρη-
τόρων, χῆ τελῶσαι εὐαγγελίζονται ἀκ-
τημοσύνην. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος ὄχι
αὐθεντεία βασιλικῇ, ἀλλ' εὐτελείᾳ
τῇ δουλικῇ πρὸς πλὴν ἀρρήτων οἰκο-
νομίαν χρησάμενος, πλὴν τῆς παραγ-
μάτων ἀλλοίωσιν πρὸς ἕρῆιον πο-
λιτείας μετήρμωσε.

Σερίνῳ τριβούνῳ.

Τότε ὁ θεὸς πλὴν σοφίαν τῆ κλῆμον
τῆς ἐμώρῃ πλὴν φθαρτῶν χῆ χη-
μύζηλον, ὅτε ἡ ἐνυπόστατος σοφία, ἡ
τῆς αἰῶνας ποιήσασα, δεῦρο ἔπιφοι-
τήσασα, βαρβαροφώνοις χῆ ἰδιώταις
τὰ θεία κηρύττειν ἐνεχέρησε δόγ-
ματα. χῆ ἡ μὲν εἰς χρισμὰς ὁρέων,

commisisti. Ac siquidem pretio adductus
eximia huic bigæ res prodidisti, hoc Iu-
das quoque fecit, cum Dominum pecu-
nia addixit. Sin autem quaestu peccatum
hoc vacat, confundantur iniqua agentes
superuacue.

Isidoro Diacono. 426.

Illud mulieris fermen, quod Deus ini-
micum & infestum serpenti esse iubet, Do-
minus noster Iesus est. Nam ipse, mulieris
femen, solus ex ea ortus est: sic nempe, ut
nec viri semen intercesserit, nec castitati
quicquam decesserit.

Nilo Monacho. 427.

Ouinarum ouium lumbaria folis iis,
qui carnem suam enecarunt, imprimun-
tur, utpote quæ mortificationis signa sint.
Quod si quis cum vitiosis affectibus viuat,
eius tamen, qui eos extinxit, arma gestat,
iis similis est, qui in scena habitus alienos
per ludum gerunt: quos spectatores ridet,
ut qui reseas, quæ specie ac gestu expri-
muntur, minime in se agnoscant.

Cyro. 428.

Diuina virtus in infirmitate perficitur,
quemadmodum ab electionis vase dictum
est: quandoquidem illiterati homines di-
sertos & eloquentes superant, & publicani
paupertatem prædicant. Atque etiam Do-
minus ipse non regia autoritate, sed fer-
uili vilitate ad incarnationem omni ser-
monis facultate sublimiorem vsus, rerum
immutationem ad cæleste viuendi genus
transtulit.

Bereno Tribuno. 429.

Deus caducam atque humi depressam
huius mundi sapientiam tunc stultam red-
didit, cum illa hypostasi prædita sapientia,
quæ cælos effecit, huc veniens, homini-
bus barbaro sermone ventibus ac doctri-
næ expertibus cælestia dogmata prædicā-
da tradidit. Atque illa quidem in montiū

• N ij